

Els bisbes aprofundeixen en la Quaresma

Dv, 5/03/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar d'una Església que es prepara per a una pastoral digital, d'un oasi de misericòrdia, de convertir-nos i creure en l'Evangelí, de l'avui de Déu, de predicar un Messies crucificat, de Jesús, rostre de la misericòrdia del Pare, de sant Josep, de confraries i germandats, dels deu manaments i de dones lectors i acòlits.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que "en el document, [Esperit, cap on guies les nostres Esglésies?](#) dels bisbes de Catalunya hi ha un moment en què hi trobem escrit: «La fascinació per la tecnologia amb la competició home-màquina i l'explosió del món telemàtic amb motiu de la pandèmia, produeixen canvis antropològics molt profunds que porten a plantejar la pregunta essencial que es fa el Salm 8: "Què és l'home [...] què és un mortal?" (v. 5).»". Afirmar que "en aquest darrer any hem assistit a una explosió del món telemàtic", que "un 91% de la població catalana ha utilitzat Internet en els darrers tres mesos i, d'aquests, un 84% és usuària d'almenys una de les cinc xarxes socials més actives". Afirmar també que "només un 12,2% de la població participa habitualment en celebracions religioses de qualsevol creença o confessió". Manifesta que "la humanitat és ara a la xarxa" i que "hi hem de ser, perquè les xarxes són llocs d'evangelització i és necessari que el nostre testimoni hi sigui present". Recorda que "a la nostra Església diocesana els confinaments i les limitacions socials que ens ha dut la pandèmia, ens ha obligat a traslladar al món digital una part important de les activitats pastorals, litúrgiques i catequètiques, les reunions, xerrades i conferències..." i reconeix que "ara és important fer un discerniment profund sobre l'evangelització digital per poder posar aquesta tecnologia al servei de l'Evangelí de Jesús". Destaca que "nosaltres tenim el millor missatge, el de Jesús" i que "ara, el discerniment és saber trobar l'aplicació que tradueixi aquest missatge al format digital". Finalment, demana que "l'Esperit ens ajudi en aquest discerniment, que haurem de fer sobre la marxa i sabent destriar el gra de la palla, per esdevenir missioners digitals".

El cardenal **Joan Josep Omella**, recorda que fa uns dies, va llegir una anècdota sobre una religiosa malalta de Covid-19 que va ser traslladada urgentment des de la seva comunitat fins a l'hospital i "no va poder endur-se alguns objectes que feia servir diàriament: les ulleres, el rosari i una petita creu que sempre portava a sobre". Diu que "un matí, pocs dies abans de morir, la religiosa va demanar a una infermera si li podia aconseguir una petita creu", que "la infermera, com que no en trobava cap al seu despatx, en va buscar una per internet, la va imprimir i la va penjar a la paret de l'habitació de la malalta" i que "aquell gest tan bonic i senzill va omplir de pau i alegria la religiosa". Afirmar que "la Quaresma és un temps per donar almoïna" i exclama que "quina millor almoïna hi pot haver que tractar amb delicadesa i amor les persones malaltes, tal com ho va fer aquesta infermera". Expressa que el papa Francesc, en el [missatge de Quaresma](#) d'aquest any, "ens anima a tractar amb tendresa els malalts" i "ens demana que oferim paraules de confiança als necessitats, perquè sentin que Déu els estima amb un amor entranyable". Recorda que "l'Evangelí ens mostra molts moments en què Jesús cura els malalts", que "Jesús ens ensenya que cap malalt hauria de sentir que és una càrrega per als altres" i que "Déu ens crida a mirar amb tendresa els que sofreixen, a captar les seves necessitats i a ser per a ells, tal com diu el Papa, un «oasi de misericòrdia»". Finalment, demana que "Maria, salut dels malalts, ens ajudi a cuidar-nos els uns als altres" i que "la Mare de Déu, Mare de misericòrdia, ens animi a estar sempre al costat dels que pateixen i de les seves famílies".

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que "en imposar-nos la Cendra a l'inici de la Quaresma, la litúrgia ens va recordar les paraules nuclears de la predicació de Jesús: *"Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí" (Mc 1,14)*". Afirmar que "en el camí vers la Pasqua, aquestes dues realitats, convertir-nos i creure en l'Evangelí, tenen una unitat indestriable, formen com una gran i única actitud de seguiment autèntic del Crist". Expressa que "la veritable conversió a Déu consisteix a acollir plenament la Bona Nova de Jesús, com la llum que deixem que il·lumini tots els racons de la nostra vida, i al mateix temps, per la força de Déu, esdevenir testimonis i missatgers d'aquesta Bona Notícia per als altres, és a dir, evangelitzadors creïbles, generosos i plens d'amor". Finalment, recollint un text del bisbe Pere Casaldàliga, ens proposa "unes **actituds per a viure l'evangelització** que recullen i uneixen les dues actituds, conversió i fe anunciadora": "Saber acollir l'Evangelí que ens ve a trobar i deixar-se convertir per ell"; "no fer ombra a l'Evangelí, ni amb la nostra cultura, ni amb el nostre protagonisme, ni amb la nostra por"; "practicar, celebrar i anunciar l'Evangelí en comunitat eclesial"; "viure l'Evangelí amb tota la veritat"; "escampar la Bona Nova feta sal, ferment, llum, llavor, en cada societat, en cada persona, en cada lluita, en cada esperança"; "no oblidar mai que l'Evangelí porta a dins la creu"; "fer, com Jesús, que l'Evangelí sigui dels pobres i els petits, perquè arribi a tothom"; "pregar l'Evangelí" i "saber esperar amb paciència pasqual la Bona Nova definitiva d'Aquell qui *"és a la porta i truca" (Ap 3,20)*".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que "l'avui" de Déu és "l'instant present", que el moment actual és "el nostre moment", però que igualment "aquest moment, i no un altre, és el de Déu" i que "hem de reconèixer que moltes vegades estem temptats de fugir", "especialment quan el moment actual és complex i ple de sofriment". Afirmar que "hi ha moltes fugides, que eviten afrontar la realitat present", com ara "negar o deixar de banda el present, refugiant-se en el passat", "consolar-se amb el simple pensament", "és a dir, elucubrar sobre els culpables de la situació actual, així com sobre les solucions que "s'haurien de prendre"; "lliurar-se a l'activisme"... Afirmar també que "en el

terreny de la vida religiosa es dona també una fugida del present real, que ve disfressada d'un bon fer", que "és la fugida a una religiositat hiperafectiva i sensiblera, que fa sensació de descans i de compliment del que Déu demana", així com que "hi ha moltes altres fugides del moment, com el refugi en el plaer compensatori, en el somni d'un triomf personal, quedar-se en tot allò extern, sense esforçar-se a aprofundir què hi ha actualment al cor...". Manifesta que "totes les fugides de la realitat són actes d'idolatria", que "els ídols són construccions humanes, fruit de les nostres mans", però que "tenen la particularitat d'haver estat elevades per nosaltres a la categoria de coses absolutes". Reconeix que "l'instant present no és fàcil", però que "en ell Déu et vol, en aquest moment Ell segueix estimant-te, perquè aquest moment forma part del nou temps inaugurat per Jesucrist", un nou temps que "és el definitiu". Finalment, diu que "no hem de fugir" i que "passi el que passi avui, en la nostra història present, continuarà sent "l'avui de Déu"".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que "la perspectiva del Messies morint en una creu no entrava en el cap de l'apòstol Pere" i que "per això, l'Evangeli explica que va intentar apartar Jesús d'aquest camí". Afirmar que "no és fàcil d'acceptar el misteri de la creu, i no és fàcil d'acceptar el sofriment des de l'òptica de la creu del Senyor", però que "en canvi, el senyal del cristià és la creu". Pregunta si som conscients del significat del senyal de la creu i diu que "la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge respon a aquests interrogants a través de sant Pau". Expressa que l'apòstol ensenya a l'Església de Corint que "és en el misteri de la creu on resideix la força i la saviesa de Déu" i que "nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd". Manifesta que "hem de reconèixer que el dolor i el sofriment formen part de l'existència humana", però que "quan es descobreix el sentit de la creu i amb l'ajut de la gràcia de Crist, el sofriment es suporta d'una manera molt diferent: amb un amor proactiu i capaç d'oferir-se més enllà de les lamentacions". Remarca que "la creu és difícil d'entendre", però que "incorporar el misteri de la creu a la nostra vida no consisteix en una pura especulació, sinó en una veritable experiència de vida". Finalment, diu que "per això ens senyem, per a continuar l'amor amb el que Crist vol seguir viu en els seus membres" i que "així, unint-nos al Crucificat, quedem inserits en la seva obra, i experimentem el seu amor, que ens salva i ens fa anar més enllà del nostre jo, sortint a l'encontre de l'altre per a consolar, per servir i per estimar".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, recorda que "Moisès va demanar a Déu: *Deixeu-me contemplar, si us plau, la vostra glòria*" i que "el Senyor li va respondre: *No podràs veure la meua cara, perquè el qui em veu no pot continuar vivint*". Diu que "en Moisès, com en tota persona humana, hi ha un desig innat, en el més pregon de l'ésser, que li fa cercar el rostre de Déu", un desig profund "que ens duu a tots a buscar incansablement la veritat, la bellesa i el bé". Afirmar que "fruit d'aquest desig, real i inabastable al mateix temps, és tota la recerca de la humanitat del misteri de Déu, la qual s'expressa en les religions", així com que "si hi ha una constant al llarg de la història humana és la presència de la religió, com un intent de trobar el significat de la vida, el sentit de la pròpia existència". Manifesta que "en la història de la recerca del sentit profund de la vida, la fe cristiana, en continuïtat amb la història d'Israel, presenta una novetat: no és solament l'home qui busca Déu, sinó que és Déu qui ve a la recerca de la seva criatura" i que "aquesta novetat és la mateixa persona de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, en el rostre del qual nosaltres podem veure el rostre de Déu". Destaca que en el rostre de Jesús veiem "solament i principalment la misericòrdia del Pare" i que "Déu és

amor misericordiós, amor sense mesura a favor de nosaltres que, a causa del pecat, érem esclaus del mal i de la mort”. Finalment, diu que “llegir els evangelis en aquesta clau és entrar en profunditat en la recerca del rostre de Déu” i que “trobar-se amb la misericòrdia de Déu és el camí del coneixement profund de qui som nosaltres”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “la missió de Josep va consistir a acollir com a pare al Fill de Déu fet home”, que “encara que no fos el pare biològic, va ser el pare humà de Jesús” i que “van viure aquesta relació de tal manera que constitueixen un exemple per a totes les famílies”. Afirmar que “quan algú rep la notícia que serà pare, la primera reacció d’una sana paternitat és l’acolliment incondicional del fill que naixerà”, però que “en la nostra societat això no és evident per a tots: els fills es programen i fins i tot es rebutgen recurrent a l’avortament”. Expressa que “això naix d’una manera d’entendre la vida volent ser nosaltres els qui ho decidim tot”, que “això ens porta sovint a veure la voluntat de Déu com un obstacle als nostres desitjos” i que “davant els esdeveniments que no entenem reaccionem amb la decepció i la rebel·lió”. Manifesta que “Sant Josep, ens diu el Papa en la seua carta [Patris corde](#) (Amb cor de pare) “deixa de banda els seus raonaments per a donar pas a allò que esdevé i, per més misteriós que li sembli, ho acull, assumeix la responsabilitat i es reconcilia amb la seva pròpia història...”, que sant Josep “ens mostra que, amb la fortalesa de la fe, és possible acollir la vida tal com és”. Afirmar que “Josep va introduir a Jesús en la vida religiosa del Poble escollit”, que “no es tractava d’una religiositat merament externa o de compliment, sinó que responia a la veritat del que vivien en el seu cor” i que Maria i Josep “van tindre el goig de veure com Jesús creixia dia rere dia “en edat i saviesa i tenia el favor de Déu i dels homes””. Finalment, diu que “una autèntica paternitat cristiana no es limita a preocupar-se que als fills no els falte res material, sinó que inclou ajudar-los a descobrir l’amor de Déu” i que “és el camí que els conduirà a un autèntic creixement en la vertadera humanitat”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, recorda que “en anys anteriors, dies abans de la Setmana Santa, hi havia molt moviment a l’interior de les confraries, germandats i congregacions per preparar els passos, els horaris, les preceptives autoritzacions, les sol·licituds de col·laboració per part dels seus dirigents...”, però que “per contra, enguany s’ha produït un canvi radical: als carrers i places de les nostres poblacions no hi haurà manifestacions externes per commemorar els últims dies de la Vida, Mort i Resurrecció del Senyor”. Recorda que “ja l’any 2020 vam viure una experiència similar a la qual no estàvem acostumats” i que ens en vam sortir “recordant-nos els uns als altres que la Setmana Santa se celebrava igualment a l’interior dels nostres temples, amb l’assistència orant de la comunitat cristiana que es reuneix al voltant de l’altar per participar del misteri de Crist”. Vol contribuir a “una vivència més íntima i més autèntica de tot el que significa la Setmana Santa” i ho resumeix en tres consells: “participeu en les celebracions parroquials, perquè recullen el sentit més profund de la nostra fe”; “no perdeu la il·lusió ni l’interès per col·laborar amb els responsables de les vostres confraries” i “agraïu el servei que presten molts cristians a les confraries”, ja que “és un treball immens, una preocupació gran, una dedicació il·limitada”. Finalment, diu que “els cristians sabem acompanyar la manifestació externa amb una actitud interna humil i reconciliada” i demana a Déu que tots la puguem viure d’aquesta manera.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, recorda que “en aquest tercer diumenge de quaresma es llegeix, com a primera lectura de la Missa, la narració dels deu manaments, al llibre de l’Èxode”. Diu que aquest text li ha suggerit reflexionar

sobre la vigència dels deu manaments avui, uns manaments que cal emmarcar “en relació amb l’alliberament i la llibertat”. Afirmar que “als que tenim més anys, parlar dels manaments potser ens suggereix només unes normes que s’havien de complir”, que “les noves generacions potser no coneixen els deu manaments” i que “si estem atents a l’actualitat podem descobrir que molts fets mostren que no es compleixen els manaments, tant en l’aspecte personal com social”. Manifesta que “quan les persones ja no saben el que és bo i correcte, quan ja no segueixen unes normes, ni nosaltres ni el món esdevenim més humans o més lliures, ens construïm déus absoluts -valors absoluts- que ens esclavitzen o esclavitzen els altres”, que “el llinard del no matar és cada vegada més difús, com ho mostren els atemptats terroristes, els homicidis, la violència, els avortaments, l’eutanàsia...” i que “quan el matrimoni ja no és una institució sagrada i ja no requereix la fidelitat, es trenquen les famílies”. Expressa que “pensem en les maneres actuals de robar, no només mitjançant els robatoris més habituals, sinó en els comesos per persones amb càrrecs importants” i que “n’hi ha prou amb tot això com a mostra per adonar-nos de la vigència dels deu manaments”. Diu que “Jesús parla dels manaments i els assumeix portant-los a plenitud”. Finalment, recorda els deu manaments, que “s’engloben en dos, això és: estimaràs Déu sobre totes les coses, i el proïsme com a tu mateix, per amor de Déu”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que “fa un parell de mesos el Papa va fer públic el *motu proprio Spiritus Domini* pel qual permetia a les dones l’accés als ministeris de lector i acòlit” i que “els titulars dels diaris basculaven entre la falsedat i l’error”. Afirmar que “el Papa no “obre la porta al sacerdocí” perquè té sobre la taula la petició de l’accés de la dona al diaconat permanent, és a dir, al primer grau del sagrament de l’orde, i el que ha decidit és l’accés als ministeris laïcals”. Afirmar també que “el Papa no “permet que les dones donin la comunió i llegeixin l’evangeli””, ja que “les dones des de fa temps poden donar la comunió a missa en cas de manca dels ministres ordinaris de l’eucaristia” i “ni les dones, ni els homes, llevat dels ordenats, poden llegir l’evangeli a les celebracions litúrgiques”. Manifesta que “oferir als laics d’ambdós sexes la possibilitat d’accedir als ministeris de l’acòlit i del lectorat en virtut de la seva participació en el sacerdocí baptismal, augmentarà el reconeixement, també a través d’un acte litúrgic (institució), de la preciosa contribució que des fa temps moltíssims laics, també les dones, aporten a la vida i a la missió de l’Església”. Finalment, comunica que “tant bon punt la Conferència Episcopal Espanyola elabori el decret que assenyali l’edat i les qualitats exigides, les dones que, en el marc de les necessitats de la seva comunitat, aconsegueixin les condicions, ho demanin i gaudeixin del recolzament del seu rector, podran rebre la institució de lector i/o d’acòlit i exercir, amb un reconeixement públic i ferm de l’Església, aquests ministeris litúrgics”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.